

VEOKs formand Kaare Rübner Jørgensen orienterer

Indhold

1. En katolsk reaktion på det amerikanske valg
2. Mary McAleese og kardinal Law
3. Kardinal Danneels om konciliet
4. England: præsteinitiativet: "A Call to Action"
5. Interview med kardinal Schönborn
6. Bispesynoden i Rom
7. Leder i The Tablet: Lyt til lægfolket
8. Malta: Louise Vella's beretning om pædofile præster

1. En katolsk reaktion på det amerikanske valg

Valget er ovre, og nu slikker de amerikanske biskopper sårene. I *National Catholic Reporter* stiller den kendte jesuit Thomas J. Reese spørgsmålet: Er der en politik plan B for biskopperne? Her følger nogle uddrag af hans indlæg. Der bruges to udtryk: *pro-life* (for livet) og *pro-choice* (for valgmuligheden). Det første er slagordet for abortmodstandere, den sidste for tilhængerne af fri abort.

Som alle amerikanere har biskopperne en forfatningsmæssig ret til at deltage i den politiske proces. De kan debattere emnerne, kritisere kandidaterne og offentligt give udtryk for deres synspunkter. De kan også anbefale kandidater, så længe de ikke gør det på kirkens område og ikke bruger kirke-midler for at støtte en kandidat eller et parti.

Men hvad der er lovligt, er ikke altid effektivt og klogt. Det er tydeligt, at biskoppernes strategi ikke virkede. Et flertal af katolikker stemte på Obama og homo-aktivister vandt enhver folkeafstemning om ægteskab mellem to af samme køn. De republikanske kandidater til senatet i Missouri og Indiana, som havde ført en hård valgkamp mod abort, blev ikke valgt. Så hvad gør biskopperne nu? Nogle af biskopperne vil lægge skylden på katolske pro-choice politikere og forsøge at udelukke dem fra kommunionen. De ordenssøstre, præster og teologer, som opfordrede vælgerne til at lægge vægt på sociale emner, vil også blive gjorde skyldige. Disse biskopper ser ingen grund til at ændre den politiske strategi. Men der er også andre biskopper, som forholdt sig tavse under valgkampen. De foretrækker, at deres sogne ikke involveres i partipolitik. Men eftersom medierne har problemer med at dække tavshed, har de politiske biskopper fået al opmærksomheden. Derfor ser det ud, som om de taler på alle biskoppers vegne.

Forhåbentlig vil nogle biskopper erkende, at den nuværende strategi ikke virker og spørge: ”Er der en bedre vej? Er der en plan B?” Her skriver jeg som en politisk analytiker, ikke som præst eller teolog. Jeg stiller ikke spørgsmålstejn ved kirkes lære, kun ved den politiske strategi. Det første punkt i en plan B er at lytte. Biskopperne må lytte til de katolske vælgere, som ignorerede deres råd og finde ud af, hvorfor de gjorde det.

Enhver ny strategi må være realistisk. Politiske strategier kan ikke ignorere facts. Hvilke facts må biskopperne da ser på? For det første er der et stadig stigende antal unge vælgere, som med tiden vil gøre homoseksuelle ægteskaber lovlige i de fleste amerikanske delstater. Som den ældre generation med deres modstand dør ud, bliver de erstattet af yngre vælgere, som har venner, der er bøsser og lesbiske. Dette er en ny verden. Til sidst bliver biskopperne tvunget til at tåle homoseksuelle ægteskaber således som de tåler par, som er gengifte. Kirken kan ikke lide disse ægteskaber, men har anerkendt dem som lovlige ifølge borgerlig ret.

For det andet, trods alle biskoppernes og pro-life aktivisters anstrengelser, er dette land lige så delt i spørgsmålet om abort som for tyve og tredive år siden. Meningsmålinger viser, at skønt folk ikke kan lide abort, ønsker de dem ikke gjort ulovlige. Ingen har fundet en strategi, der kan ændre folks opfattelse. Hvis det er umuligt at gøre abort ulovligt i det nuværende politiske klima, hvad er så plan B?

[Her vil jeg indskyde, at det ikke kun er i det nuværende politiske klima, for dengang i 1980’erne, hvor republikanerne sad på præsidentposten og havde flertallet i kongressen, dvs. havde mulighed for at gøre abort ulovlig, foretog de sig intet. De vidste nemlig, at det ville være en tabersag, så derfor anså de det for bedre, at kampen mod abort forblev et valgkampsslogan].

Plan B er at samarbejde med alle politikere, inklusiv pro-choice politikere, for at støtte programmer, som vil reducere antallet af aborter, og som vil hjælpe kvinder med at tage sig af og opdrage deres børn. At bakke republikanske politikere op, som vil gøre noget ved abortproblemet, men som samtidig vil beskære hjælpen til kvinderne, er en forfejlet strategi. I stedet for at gøre ting bedre, gør den dem værre.

Nogle biskopper vil forkaste en sådan strategi som pragmatisk og ikke profetisk. Men vi lever i en ufuldkommen verden. Når drømmen om at gøre abort ulovlig har vist sig urealistisk, er det moralske krav at gøre alt for at reducere antallet af aborter. Biskopperne må også lægge de taktikker til side, som er kontraproduktive. At sammenligne præsident Obama med Hitler og Stalin eller at anklage præsidentens administration for at føre krig mod religionen, gør det vanskeligt at nå de mål, der er mulige at opnå. At udelukke pro-choice katolske politikere og katolske vælgere, der støtter dem, fra kommunionen, er også kontraproduktiv. Hver gang man i en politisk debat er tvunget til at bruge magt i stedet for overtalelse, har man tabt.

Jeg hævder ikke, at jeg her fremlægger en ufejlbar strategi for biskopperne, men efter sådant et nederlag er tiden inde, hvor biskopperne må genoverveje deres politiske strategi. Den nuværende strategi virker ikke, og der er intet, der tyder på, at den vil gøre det i fremtiden.

(National Catholic Reporter 11. november 2012).

2. Mary McAleese og kardinal Law

Mary McAleese var i perioden 1997-2011 Irlands anden kvindelige præsident. Hun er født i Belfast og uddannet som jurist på Queens University College. Derefter var hun i en årrække professor i kriminologi og strafferet på Trinity College i Dublin, inden hun blev leder af Institute of Professional Legal Studies og vicekansler på Queens. Efter at have trådt tilbage som præsident har hun studeret kanonisk ret på Gregoriana i Rom. Hendes licentiatafhandling, der netop er udgivet, har titlen: *Quo vadis? Collegiality in the Code of Canon Law*. I forbindelse med udgivelsen blev hun interviewet i irsk stats-tv.

Hun mener, at kirken begår en fejl ved at insistere på lydighed frem for dialog. Kirken har tabt slaget om prævention, for det er åbenlyst, at flertallet af dem, der hver søndag går i kirke, ignorerer kirkens lære. ”Den har også tabt slaget om homoseksualitet. Det er et emne, som bliver mere og mere diskuteret inden for den videnskabelige forskning. Jeg tror, at vor kirke er ved at blive yderligere isoleret på grund af dens negative holdning.” Særlig bekymrende er, at mange unge ireere begår selvmord, når de opdager, at de er homoseksuelle. Heri har kirken stor skyld, fordi eleverne på katolske skoler får at vide, at homoseksualitet er udtryk for en ”disorder” (defekt) i personligheden.

Hun fortalte også om en ubehagelig kontrovers med kardinal, ærkebiskop Bernard Law af Boston. Den fandt sted under hendes statsbesøg i USA i 1998. I overværelse af hele den irske delegation og en lang række fremtrædende amerikanere af irsk afstamning sagde kardinalen i sin velkomsttale - hvis man kan kalde den det - at det var synd for Irland at have hende som præsident, for hun var en dårlig katolsk præsident. Hun svarede, at hun ”ikke var en katolsk præsident, men Irlands præsident og præsident for et folk, som bestod af katolikker, protestanter, jøder og ikke-troende.” Derefter trak kardinalen hende og hendes ledsagere ind i et andet værelse, hvor han tvang hende til at sætte sig ned og lytte til en konservativ kvinde, der belærte hende om kirkens syn på kvindelige præster. Mary McAleese indvendte herimod, at hun aldrig som præsident havde udtalt sig om dette emne, og at hun fandt det upassende at bebrejde hende for noget, der tilhørte tiden før hendes udnævnelse. Men det fik ikke kardinalen til at holde op med at overfuse og nedgøre hende og flere medlemmer af den irske delegation. Det skete tilmed på en så arrogant og nedladende måde, at de tilstedeværende var chokeret over kardinalens optræden. Efter sin hjemkomst orienterede hun de irske biskopper om den ubehagelige modtagelse. Kardinal Cahal Daly, der dengang var Irlands primas, inviterede hende på lunch for at give hende en undskyldning på kirkens vegne og fortælle hende, at de irske biskoppers invitation til den amerikanske kardinal om at besøge Irland var trukket tilbage. Og det var vist meget godt, for blot fem år senere blev kardinal Law tvunget til at træde tilbage som ærkebiskop, fordi han havde skredet ind over for pædofile præster i ærkebispedømmet Boston. Men eftersom paven anså Law for en tro ven, kaldte han ham til Rom, hvor han blev udnævnt til det prestigefyldte embede som ærkepræst ved Santa Maria Maggiore. Derved undgik kardinal Law en politimæssig efterforskning og eventuelt en retssag.

(Kilder: *The Tablet* 6. og 13. oktober, *Irish Independent* 6. oktober 2012).

3. Kardinal Danneels om konciliet

Den tidligere ærkebiskop af Bruxelles, kardinal Godfried Danneels har under et ophold i England udtalt sig om konciliet og kirkens nuværende ledelsesform. Konciliet brød med fortiden, sagde han og bragte sig dermed på konfliktkurs med den nuværende pave, der gang på gang har kritiseret de teologer, der har talt om, hvad paven kalder en "diskontinuitetens hermeneutik" (dvs. en fortolkning som ser koncilets beslutninger som et brud med traditionen.

Danneels priste konciliets "lyttende holdning, som gjorde det i stand til at bevæge sig væk fra den holdning af verdensfornægtelse, negativitet, forsvar og overlegenhed, der havde præget kirken før konciliet." Han sagde, at fornyelsen af liturgien og understregningen af lighed mellem lægfolk og gejstlighed skabte en horisontal forståelse af kirken som værende en familie.

Kardinalen mente også, at manglen på kollegialitet og tendensen til mere centralisme i kirken sammen med minoriteters stadig mere højlydte syn på konciliet har forhindret den fulde implementering af dets beslutninger. "Hvad er meningen og fornuften bag de traditionalistiske tendenser i kirken og en tilbagevenden til den gamle liturgi?"

Kardinalen ville ønske, at paven oprettede et "privy council" (statsråd) af rådgivere, som kunne bygge bro over den kløft, der nu er mellem kurien og de lokale biskopper: "Man kan overveje, om ikke et råd af en eller anden slags, bestående af biskopper og kardinaler omkring paven ville være en frugtbar måde at løse problemerne. ... Et råd bestående af repræsentanter fra alle verdensdele, som mødtes regelmæssigt med paven for at drøfte kirkens vigtigste problemer. Et forum, hvor synspunkter kunne udveksles og indsigter samles for at bistå paven."

Kardinalen sagde også, at der ikke var stort håb om et Vaticanum III. Det ville logistisk også blive lidt af en udfordring på grund af antallet af biskopper, som nu er over 5.000.

(Kilde: The Tablet 27 oktober 2012)

Er det ikke sørgeligt, at kardinaler og biskopper først tør fremkomme med en kritik af de bestående forhold, når de er gået på pension?

4. England: præsteinitiativet "Call to Action"

Næsten 400 præster og lægfolk mødtes onsdag den 10. oktober i London. Initiativtagerne havde regnet med nogle få dusin deltagere, så de måtte umiddelbart inden mødets begyndelse flytte til en nærliggende anglikansk kirke. De fortalte, at de håbede, at mødet ville resultere i lokale fora, hvor præster og lægfolk uden frygt kunne tale om problemerne.

Talerne på mødet blev gang på gang afbrudt af klapsalver, når de talte om et fjernt hierarki og afstanden mellem biskopperne og folket. "Hvornår ser vi på tryk en anerkendelse fra biskopperne af, at de nye messetekster er en hæmsko af betydning for mange kirkegængere?" Talerne kritiserede også forsøgene på at underminere reformerne fra Vaticanum II. Den tidligere formand for de katolske skoler Chris McDonnell, sagde: "Alt for ofte i de sidste år har jeg hørt kirkens hykleri i spørgsmål om gifte præster og accept af homoseksualitet - emner som vi i dag ved så meget om, men som kirken fortsætter med at belære os om med gamle argumenter. Måske er den tid kommet, hvor vi selv må tage affære og indkalde til et nyt koncil - men ikke i Vatikanet." Stormende bifald.

(Kilde: The Tablet 13 oktober 2012)

3. Interview af John Allen med kardinal Schönborn efter Synoden

Jeg har talt med flere mennesker på synoden, som har været imponeret over, hvad De sagde om disse møder som en mulighed for biskopperne til at tale med hinanden om deres pastorale udfordringer.

Lige i begyndelsen af synoden foreslog jeg, at vi deler ikke så meget vore udfordringer, som vore erfaringer. Som apostlenes efterfølgere er vi kaldet til at forkynde det glade budskab. Alle har vi oplevet glæder, frygt, succes, nederlag i dette vort arbejde. Vi har alle spurgt os selv: ”Forkynder jeg det virkelig?” Jeg prædiker meget, jeg besøger sognene, jeg skriver pastorale breve osv., men hvad der menes med Den nye Forkyndelse (New Evangelization) er ikke kun det daglige pastorale arbejde, som vi selvfølgelig skal gøre, og som vi gør med glæde, men det, som pave Benedikt gentagne gange har sagt til os og opmuntret os til at gøre, nemlig at nå ud til dem, der ikke længere har eller aldrig har haft en nogen kontakt med evangeliet. Dette er Den nye Forkyndelses virkelige opgave. Jeg var meget bevæget over nogle eksempler, fremlagt på synoden, på virkelig fælles erfaringer med dette vort forkyndelsesarbejde. Selvfølgelig skulle vi også debattere spørgsmål vedrørende det sekulære samfund, globaliseringen, den sociale dimension, og jeg synes, vi har haft en meget rig dagsorden om hvad der sker i verden. Alle situationer er forskellige, men ikke desto mindre også mere eller mindre ens. Nogle af os gav også virkelig personlige vidnesbyrd, og det var meget bevægende.

I den forbindelse lad mig spørge Dem om nogle af Deres seneste pastorale erfaringer i Østrig. En af dem er Præste-Initiativet, som nogle kalder ”præsternes oprør”. Hvordan står det nu til med Deres forbindelse til denne gruppe?

Jeg synes, alle de østrigske biskopper har normal og regulær kontakt med præster i den bevægelse. I mit bispedømme er nogle af de ledende præster i den bevægelse medlemmer af præsterådet. Netop i begyndelsen af denne måned talte vi [de østrigske biskopper] meget intenst om denne gruppes spørgsmål og udfordringer. Vi deler alle mange af dem. Problemerne, de rejser, er virkelige problemer, som findes ude i sognene. Det drejer sig om, hvordan vi reagerer, og hvordan vi forholder sig til disse udfordringer, og jeg tør godt sige, at flertallet af præster ligesom vi biskopper mener - som vi har vist i vort sidste pastorale brev - at nogle af de foreslåede løsninger er for letkøbte. Vi bliver nødt til at gå dybere ind i dem og se problemerne i en bredere kontekst. Vi bliver nødt til at se det som en fælles udfordring for alle troende, præster, biskopper og lægfolk, at situationen på mange områder nu er, at vi er blevet en minoritet, selv om vi stadig med hensyn til antal er en majoritet. Vi må lære at forholde os til denne situation på en kreativ måde.

Hvor udfordrende det end må være, har denne præstebevægelse også gjort noget godt for kirken i Østrig?

Jeg har tillid til dem, fordi de er præster, tæt på folket som deler deres bekymringer. Måske vil jeg undertiden sige, at deres perspektiv må gøres større. Udfordringen er at give deres græsrodspektiv andre aspekter, som ikke er tilstede i deres overvejelser og forslag. For eksempel, hele spørgsmålet om sekularisering optræder ikke i deres forslag, og det er overraskende for mig. Vi lever i en tid, præget af en radikal sekularisering, og vore sognebørn er nu en minoritet - selv i landsbyerne.

Er De indstillet på at fortsætte samtalen?

Bestemt. Det er vigtigt at vi fortsætter, især i lyset af hvad Den hellige Fader sagde i sin skærtorsdagsprædiken. Han sagde, at der kun er en mulighed, og det er at gå fremad samlet. Selvfølgelig må der være nogle grænser. Alle biskopperne i Østrig har sagt det meget klart, for eksempel, at man ikke opfordre til ulydighed og samtidig have et overordnet job i et bispedømme. Enhver erhvervsleder ved, at disse to ting er uforenelige. Jeg har i visse tilfælde sagt: godt, her er en grænse, så I må vælge, hvad I vil.

Lad os gå til omstruktureringen af ærkebispedømmet, som indebærer lukning eller sammenlægning af 2/3 af Deres sogne. Hvordan er det blevet modtaget?

Vi er blot ved begyndelsen, og modtagelsen har været blandet. På den ene side føler jeg, at mange præster og lægfolk er glade over, at noget er i bevægelse, fordi de ved, at stagnation ikke er en løsning. Den ville blot forøge depressionen og modløsheden. Vi ved alle, at det er nødvendigt med ændringer. Lad mig give Dem et eksempel: byen Wien har 172 sogne. Det er betydeligt flere, end vi havde i 1945. Antallet af katolikker er i dag under halvdelen af, hvad det var dengang. Vi bliver nødt til at gøre noget, og vi prøver at gøre det på den rette måde. For eksempel har vi foreslået at overdrage kirker til andre kristne kirkesamfund, som er voksende, det være til kopterne, de serbisk ortodokse og de rumænsk ortodokse. I stedet for at sælge kirker eller blot lukke dem ønsker vi, at de forbliver åbne. Jeg vil heller ikke udelukke, at det, vi har set i Berlin, også kunne ske i Wien, nemlig at nogle kirker, som er lukket af økonomiske grunde, er blevet overtaget af lægfolk og er blevet til aktive centre med et spirituelt liv på et andet plan.

Det er et andet element i Deres omstruktureringsplan. Den handler ikke blot om at lukke sogne, men indeholder også en opfordring til en større inddragelse af lægfolk.

Den grundlæggende idé, som også har været enormt nærværende på denne synode, er at skabe små kristne fællesskaber. Mange, virkelig mange biskopper fra forskellige steder i verden har talt om små kristne fællesskaber. Vi ser behovet og vi har ønsket - ikke at mindske fællesskaberne, men at øge deres antal. Vi er tvunget til at reducere antallet af sogne med al deres administration og alle deres udgifter, men vi ønsker at tilskynde til, at små kristne fællesskaber, ledet af lægfolk, vokser - lægfolk som ikke arbejder for kirken fuldtids, som ikke er bureaukrater, men er frivillige. Disse folk, som lever på "marken", som gør, hvad lægfolk allerede gør i mange sogne og andre fællesskaber, nemlig at tage ansvaret for en stor del af kirkens liv. Vi ønsker at implementere mere udtrykkeligt det store tema på Det andet Vatikanerkoncil: det almindelige præstedømme af alle døbt med et ordineret præsteskab til at betjene dem - at støtte Gudsfolkets hellighed. Lægfolk idag - eller jeg vil hellere sig de døbt i dag - er fuldt ud i stand til at være sande vidner om troen på Kristus i deres daglige liv og derfor i de små kristne fællesskabers liv.

Lægfolkets rolle er også noget, Præste-Initiativet har støttet. Kan det ikke være en mulig fælles basis for Dem og dets præster?

Ja og nej, fordi jeg tror, at accenterne sættes forskelligt. Vægten skulle ikke primært være, at lægfolk overtager embeder i kirken, men at de overtager ansvaret for forkyndelsen, for missionen. Vor hovedopgave i ærkebispedømmet Wien er ”mission first”. Vi siger det endog på engelsk. Spørgsmålet er, tror vi virkelig, at vi kan tiltrække folk til Christus i dag? Så simpelt er det.

Nogle af de sogne, De skal til at lukke, kunne blive centre, hvor lægfolk leder denne mission?

Først, vi er ikke i gang så meget med at nedlægge sogne som at sammenlægge dem. For eksempel fem små sogne på landet vil danne et større sogn. Deres faciliteter kunne imidlertid blive brugt for at give liv til nogle af disse små kristne fællesskaber. Selvfølgelig, der er også de kirkelige bevægelser, de religiøse ordener, alle slags bedegrupper o.s.v. De er allerede det, der danner kirkens daglige liv.

Ser De andre tegn på håb om Den nye Forkyndelse?

Jeg vil tilføje endnu et punkt. Hvad der slår mig, er det voksende antal af bedegrupper, bestående af unge mennesker. Det er ligesom en ild, der breder sig ud over hele landet. Overalt opstår de, undertiden i tilknytning til et sogn eller et kloster, men meget ofte spontant. De unge samles blot. Man kan se noget nyt boble dér ... det er liv!

(Interview med John Allen efter synoden og trykt i National Catholic Reporter 25. oktober 2012)

6. Bispesynoden i Rom

Trods kardinal Schönborns positive oplevelser på synoden, var det ikke mange reformer eller reforminitiativer, som blev vedtaget. Ifølge Robert Mickens i *The Tablet* synes synoden synes mest af alt at have været et slags ”skønhedskonkurrence” eller et udstillingsvindue, hvor man kunne se eventuelle kandidater til højere poster i kirken an. Mangen en kardinal har nemlig fået sin røde hat ved at deltage i en synode eller ved under denne at knytte de rigtige kontakter til de besluttede i kurien.

Kun sparsomt udfordrede de inviterede observatører og eksperter paven, kurien og biskopperne i deres korte indlæg. Ingen synes seriøst at have talt om det stadig stigende antal præster, som er frustreret over deres biskop og som derfor ønsker reformer i kirken. Men nogle omtalte dog det voksende antal katolikker, som ikke føler sig hjemme i kirken. En af dem var observatøren sr. Mary Lou Wirtz, der er præsident for den internationale union af generalsuperiorer.

”Hvordan kan vi møde det nutidige samfunds behov, hvis vi ikke er indstillet til at lytte til dem iblandt os, som føler sig svigtet eller lever ude på marginalerne?” spurgte hun. ”Da den salige Johannes XXIII indkaldte Det andet Vatikanerkoncil, sagde han, at konciliet skulle være pastoralt og tilgivende. Trods det føler mange, når de henvender sig til kirken i deres lidelse, at de bliver stødt bort af fordømmende holdninger.” Som observatør måtte hun kun tale i tre minutter, så hun fik ikke lejlighed til at uddybe sine synspunkter.

Fra biskopperne lød der helt andre toner. Kardinal Donald Wuerl af Washington, DC, insisterede på, at den eneste måde kirken kunne konfrontere den sekulære indflydelse i samfundene var i endnu højere grad at genfremsætte den katolske lære, således som den findes i katekismen.

Og ærkebiskoppen af Sidney, kardinal George Bell, som paven netop har udnævnt til medlem af det organ i Vatikanet, som udpeger biskopper, holdt en pressekonference, hvor han fortalte journalisterne, at biskopperne i den engelsk-talende verden ikke havde været tilstrækkelig modige. ”Jeg er fristet til at sige, at vi har haft en tendens til at tilpasse os lidt for meget til tidsånden. Jeg er ikke sikker på, at det har været til vores fordel.” De, der tilbyder en ”beskåret” kristendom, har ikke ”produceret vækst.” Han sagde også, at nogle aspekter af kirkens lære kan forhandles, andre ikke. Præsters cølibat er blandt de første, kvindelige præster og ægteskabets uopløselighed blandt de sidste.

(Kilde: *The Tablet* 13. og 27. oktober 2012)

7. Leder i *The Tablet* : Lyt til lægfolket

Udtrykket Den nye Forkyndelse (New Evangelization) er skabt med hensyn til situationen i mange europæiske lande, der længe har været kristne - i hvert fald af navn, men hvor troens praksis er dalende, og hvor fremtiden kan tilhøre forskellige typer af sekularisme, enten neutral eller fjendtlig over for tro. Der er millioner af katolikker i Europa, som har fået en katolsk opdragelse og tidligere gik regelmæssigt til messe, men som ikke længere gør det. De bliver traditionelt kaldt frafaldne katolikker (lapsed Catholics). Det er et uheldigt udtryk, for de fleste af disse katolikker lever et eksemplarisk liv og undertiden også et selvopofrende liv for at hjælpe dem, der er i nød. At afvise dem ved blot at kalde dem frafaldne er ikke fair. I virkeligheden kan mange af dem give alvorlige moralske grunde til, hvorfor de har afvist den katolske kirke. Det kan være kirkens holdning til prævention, kvinder, homoseksuelle og de fraskilte, dens håndtering af præsters misbrug af mindreårige, eller dens autoritære ledelsesform.

Som ærkebiskop Bernard Longley af Birmingham sagde på synoden i denne uge, må det første skridt være at lytte. Der kan ikke blive nogen effektiv proklamation af troen, uden et forsøg på at forstå, hvordan budskabet bliver hørt, hvordan det lyder for andre. Hvordan lyder budskabet for millioner af kvinder, homoseksuelle og fraskilte? Det mest sandsynlige er, at det lyder: ”Gå bort, vi ønsker jer ikke.” Viser kirken derved et ansigt, der er Christi, eller et, der er en autoritær misbilligelse?

På samme måde er det misvisende at definere det sekulære samfund som et, hvor organiseret religion ikke er af betydning. Samtidig med nedgangen i kirkens magt og indflydelse siden den anden verdenskrig har der været en lang række positive udviklinger i Europa, som kristne bør sætte pris på - spredningen af demokratiet og menneskerettigheder, en ekstraordinær økonomisk vækst, ja selv fraværet af krig har gjort de sidste 60 år til en periode med menneskelige fremskridt, som man ikke har set tidligere. Og katolikker, frafaldne eller ej, har været involveret i alt dette. Hvis en genkristning af Europa skal realiseres, er det lægfolket, biskopperne skal lytte til snarere end til hinanden og til omhyggeligt udvalgte grupper af konservative lægfolk.

(Kilde: The Tablet 20 oktober 2012)

8. Malta: Louise Vella's beretning om pædofile præster

Gennem vore internationale kontakter har vi fra den amerikanske kirkejurist Tom Doyle OP modtaget en redegørelse om kirkens håndtering af sager vedrørende pædofile præster på Malta. Den viser blandt andet det, vi kender fra andre lande, herunder Danmark, at kirkens ledelse intet foretager sig, med mindre de bliver tvunget dertil. Interesserede kan læse redegørelsen på vor hjemmeside www.veok.dk under Dokumentation.